

основните права на Европейския съюз, както и от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи („туризъм за свидетелства за управление“)?

(¹) ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62.

(²) ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216.

Иск, предявен на 28 септември 2010 г. — Европейска комисия/Португалска република

(Дело C-470/10)

(2010/C 328/34)

Език на производството: португалски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: M. França и I.V. Rogalski)

Ответник: Португалска република

Искания на ищеца

— да се установи, че като запазва изискването за регистрация и акредитация от португалските власти във връзка с временното извършване на услуги от страна на патентни представители от Общността, които вече са законно установени в друга държава членка, и като проверява професионалните квалификации на патентните представители от Общността, които отиват в Португалия, дори в случаите на временно предоставяне на услуги, Португалската република не изпълнява задълженията си по член 56 ДФЕС и членове 5—7 от Директива 2005/36/ЕО (¹) относно признаването на професионалните квалификации,

— да се осъди Португалска република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Оспорваното португалско законодателство не допуска законно установените в друга държава членка представители по марки и патенти да осъществяват представителство пред Националния институт по индустриална собственост (НИИС) в Португалия, когато отиват в тази държава, за да извършват там услуги за намиращи се в друга държава клиенти, ако преди това не са преминали изпит, за да бъдат акредитирани или признати от посочения институт.

(¹) ОВ L 255, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 3.

Преюдициално запитване, отправено от Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Австрия) на 28 септември 2010 г. — Martin Wohl и Ildiko Veres/Magistrat der Stadt Salzburg, друга страна в производството: Finanzamt Salzburg-Stadt.

(Дело C-471/10)

(2010/C 328/35)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Страни в главното производство

Жалбоподател: Martin Wohl и Ildiko Veres

Ответник: Magistrat der Stadt Salzburg

Друга страна в производството: Finanzamt Salzburg-Stadt

Преюдициални въпроси

Следва ли Приложение X към списъка по член 24 от Акта относно условията на присъединяването на Република Унгария към Европейския съюз (1. Свободно движение на хора) (¹) да се разбира в смисъл, че предоставянето на работници от Унгария на Австрия не следва да се счита за командироване на работници и че националните ограничения относно наемането на унгарски работници в Австрия се прилагат по същия начин и за унгарски/словашки работници, предоставени на Австрия от страна на унгарски предприятия (и надлежно наети от тях)?

(¹) ОВ L 236, стр. 846

Иск, предявен на 29 септември 2010 г. — Европейска комисия/Република Унгария

(Дело C-473/10)

(2010/C 328/36)

Език на производството: унгарски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представител: H. Støvlbæk и B. D. Simon)

Ответник: Република Унгария

Искания на ищеца

1. да се установи, че Република Унгария:

- не е изпълнила задълженията си по член 6, параграф 3 и по приложение II към Директива 91/440/ЕИО ⁽¹⁾ изменена, както и по член 14, параграф 2 от Директива 2001/14/ЕО ⁽²⁾ като не е осигурила независимостта на разпределянето на маршрути по отношение на железопътните предприятия,
- не е изпълнила задълженията си по член 6, параграф 3 и по приложение II към Директива 91/440/ЕИО изменена, както и на член 4, параграф 2 от Директива 2001/14/ЕО като не е осигурила независимостта на разпределянето на таксуването по отношение на железопътните предприятия,
- не е изпълнила задълженията си по член 6, параграф 1 от Директива 2001/14/ЕО като не е осигурила финансовия баланс на управителите на инфраструктура,
- не е изпълнила задълженията си по член 6, параграф 2 от Директива 2001/14/ЕО като не е осигурила стимули за намаляването на разходите за предоставяне на инфраструктура, както и на равнището на таксите за достъп,
- не е изпълнила задълженията си по член 7, параграф 3 от Директива 2001/14/ЕО като не е осигурила таксите за минималния пакет достъп и релсов достъп до обслужващите съоръжения да се определят от размера на разходите, произтекли директно вследствие на извършването на влаковата услуга,
- не е изпълнила задълженията си по член 11 от Директива 2001/14/ЕО като не е приела схема за насърчаване на железопътните предприятия и на управителите на инфраструктурата да минимизират прекъсванията и да подобрят работата на мрежата.

2. да се осъди Република Унгария да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Директиви 91/440/ЕИО и 2001/14/ЕО имат за цел да осигурят на железопътните предприятия справедлив и недискриминационен достъп до железопътната инфраструктура. За да постигнат тази цел, посочените по-горе директиви предвиждат, че органът, извършващ услуги за железопътен транспорт, не може да взема решение във връзка с определянето на влаковите маршрути и че органът по разпределяне трябва да

извършва разпределянето на капацитета по независим начин. Ако железопътното предприятие е натоварено с управлението на движението, това безспорно би довело до конкурентно предимство, тъй като за да се извършват задачите във връзка с управлението на движението, то трябва да разполага с детайлна информация за предоставените от железопътните предприятия услуги, за размера им и за разписанието им.

Настоящият иск е обоснован, между другото, с факта, че в Унгария — в нарушение на разпоредбите от посочените по-горе директиви — управлението на движението се осигурява от органи, които предоставят услуги за железопътен транспорт.

Управлението на движението не може да се квалифицира като дейност по опериране на инфраструктурата, която не включва определяне на влакови маршрути или разпределяне на капацитет, тъй като който извършва управлението на движението по необходимост участва в процеса на вземане на решение във връзка с определянето на влаковите маршрути и разпределянето на капацитета. От една страна, управителят на движението трябва да е в течение на решенията за разпределяне на капацитета, за да може да управлява движението, а от друга страна, в случай на прекъсване на движението, трябва да вземе необходимите мерки за възстановяване на движението по разписание, което по необходимост води до преразпределяне на наличните влакови маршрути или на капацитета на мрежата.

Фактът, че в Унгария железопътните предприятия са тези, които издават подробните фактури за таксите за използване на железопътната инфраструктура, нарушава принципа на независимост на управлението на движението. Тъй като подробните фактури препащат по необходимост и към използваните от железопътните предприятия услуги, както и към техните размер и разписание, те предоставят на железопътните предприятия, които ги издават, конкурентно предимство.

Освен нарушението на задълженията в областта на независимостта на определянето на влаковите маршрути, Република Унгария не е изпълнила задълженията си по Директиви 91/440/ЕИО и 2001/14/ЕО, доколкото:

- не е определила условията, които осигуряват финансовия баланс на управителите на инфраструктура,
- не е взела мерките, които задължават управителите на инфраструктура да намалят таксите за достъп до мрежата и разходите за управление,
- не е взела мерки за изпълнение, които осигуряват прилагането на принципа за преките разходи при определянето на таксите за достъп до обслужващите съоръжения и накрая

— не е приела схема, която насърчава железопътните предприятия и управителите на инфраструктурата да минимизират прекъсванията и да подобряват работата на мрежата.

(¹) Директива на Съвета от 29 юли 1991 година относно развитието на железниците в Общността (ОВ L 237, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 86).

(²) Директива 2001/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2001 година за разпределяне капацитета на железопътната инфраструктура и събиране на такси за ползване на железопътна инфраструктура и за сертифициране за безопасност (ОВ L 75, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 8, стр. 66).

Жалба, подадена на 1 октомври 2010 г. от Федерална република Германия срещу решението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 юли 2010 г. по дело T-571/08, Федерална република Германия/Европейска комисия

(Дело C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Федерална република Германия (представители: T. Henze, J. Möller и N. Graf Vitzthum)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени Определение на Общия съд на Европейския съюз (първи състав) от 14 юли 2010 г. по дело Федерална република Германия/Европейска комисия (T-571/08),

— да се осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е подадена срещу определението на Общия съд, с което във връзка с искане в хода на производството е отхвърлена като недопустима жалбата на жалбоподателя срещу разпореджанието от 30 октомври 2008 г. на Комисията за представяне на информация в производството относно държавна помощ в полза на Deutsche Post AG (наричано по-нататък „DPAG“).

С обжалваното решение Комисията задължила жалбоподателя да представи информация за всички приходи и разходи на DPAG през периода 1989—2007 г., въпреки че приватизацията на DPAG, в рамките на която главно са извършени спорните парични трансфери, е приключила още през 1994 г. Вместо да

изясни предварителния юридически въпрос кои периоди фактически трябва да бъдат взети предвид, Комисията най-напред поискала информация относно приходите и разходите на DPAG за целия период от момента на приватизацията до настоящия момент, без да отчете затрудненията, до които води подобно искане. Така Комисията несъразмерно обременила жалбоподателя и засегнатото предприятие.

Необходимо било Съдът да изясни по принцип дали в производствата относно държавни помощи Комисията действително може да задължи държавата членка да представи всякаква информация, без решението на Комисията да подлежи на пряк съдебен контрол. Ако правната преценка на Общия съд, съгласно която тези решения не подлежат на обжалване, била правилна, държавите членки и засегнатите предприятия трябвало винаги най-напред да поемат значителна (и финансова) тежест, за да се съобразят със съответните разпореджания, макар да ги считат за незаконосъобразни. Освен това съществувала опасност да бъдат разкрити търговски тайни, узнаването на които при определени обстоятелства дори нямало значение за производството относно държавни помощи.

В обжалваното определение на Общия съд били допуснати редица грешки при прилагане на правото.

На първо място, Общият съд тълкувал неправилно понятието за обжалваем акт и не се съобразил с релевантната съдебна практика, като разгледал обжалвания акт „от гледна точка на неговото съдържание“. Всъщност актът трябвало да бъде преценяван съобразно материалноправните му последици единствено ако липсва решение, което е задължително поради правната си природа. При все това, тъй като задължителният характер на решението на Комисията, прието на основание член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, произтичал от правната природа на това решение, не била необходима понататъшна проверка дали авторът на акта конкретно е искал той да породи правни последици за жалбоподателя.

На второ място, Общият съд погрешно постановил, че разпореджанието за информация има временен характер, поради неправилния му извод — позовавайки се на съдебната практика относно допустимостта на жалба срещу образуването на производство по разследване съгласно правото на конкуренция — че окончателният характер на решението е определящ и за допустимостта на жалбата срещу разглежданото разпореджане на Комисията за представяне на информация.

На трето място, Общият съд неправилно преценил правните последици на разпореджанието за информация, тъй като пренебрегнал факта, че всеки акт поражда задължителни правни последици тогава, когато засяга интересите на своя адресат, променяйки правното му положение. Такъв бил случаят с разпореджанието за информация, тъй като неизпълнението му водело